

Будинок моєї бабусі схожий на маленький музей речей початку минулого століття. Там можна знайти чавунний праска, стару дерев'яну прядку, домоткані рушники і постілки. Але найбільше мені подобається самовар.

Він стоїть на окремому столику на спеціальному підносі.

У самовара вигнутий носик з краником, щоб зручно було наливати чай, а кришка служить одночасно підставкою для заварника.

Спирається самовар на чотири ніжки-лапки.

Раніше, коли самовар служив прикрасою будинку, його начищали піском до блиску. Зараз його мідно-жовті боки вже не блищать, але все одно відображають особи роздивляються їх людей.

Багато років тому саме у самовара збиралися гості і домочадці, ділилися новинами, відпочивали, старики передавали свій досвід молодим.

Завжди, коли я бачу цей самовар, я згадую розповіді бабусі про її дитинство і юність. Таким чином, цей старовинний мешканець бабусинового будинку створює зв'язок між поколіннями, між століттям минулим і століттям сьогоденням.